

Alacsony-Tátra, a lelki vízváltó - I. rész

Csaba lelkes szervezésének, valamint a résztvevők részvételének köszönhetően március 1-2-t az Alacsony-Tátrában töltöttük.

Terv: 1. nap a Király-hegy megjárása (Králová hola 1946 m), elvileg hótalppal. 2. nap: majd alakul.

Résztvevők: Csaba, Judit, Gabi, Csongi, Sanyi (Barbapapa), Péter, Peti, én.

Február utolsó napján, pénteken 3 körül volt a találkozónk a Mexikói úti metró végállomásnál. Peti és én értünk oda a leghamarabb, s a helyi Burger Kingben múltattuk az időt, míg aztán Csaba és Judit érkeztek, majd Péter, majd Sanyi, s aztán mikor Csongi és Gabi is befutottak, felmálháztuk az autókat. Az Ignis csomagtartóját a hótalpak szinte teljesen kitöltötték, de azért paszíroztunk még oda is pakkot, valamint a másik autóba szintén. S biztos ami biztos alapon még hágóvasakat is csomagoltunk. Aztán elhelyezkedtünk, s kezdetét vette a vad vágta az Alacsony-Tátra irányába. Némi félreértést korrigálandó, betértünk egy autópályabenzinkúthoz, matricát vételezni, majd már csak valahol Salgótarján előtt álltunk meg, talitankolni a kocsikat. Aztán Somoskőújfalunál elhagytuk az országot, majd pár óra néhányakban félelmeket keltő, másokban izgatottságot fokozó tempóban nyargaltunk Telgárt felé, ahol szállást foglaltunk.

Ez a falu az Alacsony-Tátra keleti lábánál található (881 m-en), s innen visz turistaút a Király-hegyre, mely szintén az Alacsony-Tátra legkeletibb csúcsa a maga 1946 m-es magasságával. Más sötétben értünk a faluba, s leltük meg a szállásunkat, a Hanky Panziót. Örömmel kászálódunk ki az autókból, s aztán Sanyi - a kommunikációs munkatárs - a nyelvi különbségek áthidalásával bejelentett minket a háziaknak, s tájékozódott a dolgok menetét illetően. Megtudtuk, hogy az emelet egy része lesz a miénk, 3 db szobával, valamint hogy konyha nincs, amit használni tudnánk. Úgyhogy a holminkkal együtt a főzős málhákat is "felcsempésztük" az emeletre, majd pedig a fürdőben rendeztük be a konyhánkat :-)) Ilyen a magyar... Wc + fürdő+ konyha = 3:1 :-))

a szállásunk Telgártban

Az egyik kétágyas szobát Gabi és Csongi lakta be, aztán Csaba önfeláldozóan felajánlotta, hogy lakik a másik kétágyasban Sanyival, s túri majd annak jelentős hanghatásokkal járó alvását. Így a fennmaradó 4ágyasba mi többiek költöztünk be, mely egyébként közösségi térként is funkcionált méreteinél fogva.

Sanyi-Barbapapa - a kulináris munkatárs - nekilátott összeállítani a konyhát, hogy vacsit készítsen számunkra. A választás tortellinire esett, s felmerült annak zacskós levesben való megfőzésének ötlete, mely aztán elvetetett, s lett aztán tortellini valami pacsmaggal rá, s azt aztán ízletesen befalatoztuk, körülállván, mint a tábortüzet :-)

Sanyi főz a konyhánkban :-)

falatozás

esti szieszta a terülj-terülj-asztalkánál

Iszogattunk is néhány dolgot, főleg Sanyi jeleskedett abban, hogy érdekes italokat hozott. Judit pedig palacsintát tálalt elő, arra is jól rájártunk. Néhány másnappal kapcsolatos tényező is letisztázott, aztán fokozatosan aludni szivárogtunk.

Ó, de még előtte Sanyi előásott egy flakont, mely sprére emlékeztetett, és körbeadta, hogy ki tudjuk-e találni, mi az. Segítségként a szájába fújta a tartalmát. A találgatásról készült videónak a "Cipőápoló!" címet adhatnánk, ugyanis Csaba váltig azt tippelte :-)) Sanyi végül elárulta, hogy valami vicces-átverős boltban vett alkoholos italról van szó :-)

Reggel szobánkban valószínűsítem, hogy Judit kelt leghamarább, de nekem az egyik legkorábbi emlékem Csaba ébresztgető baritonja, valamint különféle behatásai, úgymint lábujjpiszka, meg egyéb macera, amit egy lanyha párna-odavágással próbáltam honorálni, de úgy emlékszem, a párna visszazállt rám... Muszáj volt felkelni :-)

Indulásunkkor a faluban nem volt hó, viszont havas sípályát láttunk, valamint erősen fehéredő fenyveseket a magasban. Kiértünk a faluból, majd nekivágtunk a folyamatosan, egészen a csúcsig emelkedő útnak. Itt kizárólag fenyves van, melyet igen kedvelek! Az alján még nem volt hó, viszont fokozatos emelkedésünkkel egyenes arányosságban fehéredett a környezetünk is. Az eső - mely csepegvé öntözött minket - is szép átmenettel hóba fordult.

erdőszélen hó nélkül

fehédünk

hullahó

Minihóemberkével s áfonyával szegélyezett úton haladtunk, időnként szétszakadozva, majd egymást bevárva. Egy pihenőpontra kaptam egy esővédő huzatot, mely amúgy nagy lett volna a zsákomra, úgy viszont, hogy a hótalpak rá voltak aggatva, pont elég nagy volt. Ezt fel is szereltem, mert már folyamatosan havazott ránk.

hó-emberek

Nagyjából inntól kezdve Peti és én leszakadtunk a többiekről, mert én úgy döntöttem, bevárom Petit, aki komótosan, nem túlerőltetve haladt. Egy darabig baktattunk így, aztán Peti úgy döntött, hogy nem próbálja meg utolérni a többieket, engem viszont "elenged", s általam üzentte meg, hogy ő nézelődős-fotóztatós tempóra kapcsol, majd pedig visszabaktat ugyanezen úton. Úgyhogy ezeket letisztázva én a többiek után iparkodtam, majd utol is értem őket.

Közben egyre inkább lecsökkent a látótávunk, mivel felhőbe masíroztunk bele. Mire felértünk egy trafóházhoz, amelyben eltűntek az eddig fölöttünk haladó áramvezetékek, alig pár méretre csökkent a látási lehetőség, és ráadásul a jelzett utat is elvesztettük. Judit, valamint Csaba emlékezte alapján azért továbbhaladtunk némi italvételezés, valamint alapos felöltözködés után. Mélyebb havon, valószínűleg bokrokon masíroztunk, időnként változatos mélységig beszakadva. Egy idő után elkezdtünk hasonlítani a régi Delta c. műsor elején mutatott sarkvidéki cudar viszonyok között masírozó emberekre :-)

deltások :-)

Megálltunk pár helyre-kis-fenyő mellett tanakodni. Csaba elmondta, mit gondol, és közszavazásra bocsátotta a továbbiakat illető döntést. Azt mondta, nem látja értelmét annak, hogy továbbmenjünk, mivel az utat sem találjuk, plusz látási viszonyok is erősen korlátozottak. Az erősen fújó szél egy idő után a saját nyomainkat is elviszi, melyeken még visszamehetünk. Mert az ilyen felhőben a tájékozódást is remekül el lehet veszíteni, főleg olyanoknak, akiknél a csapatban legalább 2 tájoló is van - a panzióban....

- közben Judit beépült a helyre-kis-fenyők közé, melyek jól óvták a széltől, majd Sanyi is pózolt nevezett fenyőkkel egyet -

Judit, a beépített ember :-)

A szavazás eredményeként visszafordultunk. Juditban ugyan dúlt a továbbmehetnék, de megzabolázta a lovakat, nyelt egyet, s jött ő is.

Gabi és Csongi hótalpakat szerelt, s úgy haladtak. Bár én nagyon lelkes voltam, hogy ezen a túrán majd jól kiprobálom a hótalpakat, de most túl macerásnak, túl időigényesnek, és ráadásul nem is elég indokoltnak tűnt a használatuk, úgyhogy nem is tettem.

Visszaereszkedtünk a trafóházig. Alighogy odaértünk, jött lentről 2 helyi ember. Kitérőltük, hogy Sanyi majd kikérdezi őket, merre haladnak, s esetleg követjük őket felfelé. Így is lett: engedélyükkel a nyomukba szegődtünk, s újraéledő reményekkel felfelé vettük az irányt ismét.

Jó tempóban haladtak, hamar felmelegedtem tőle, és jól is esett. Egészen a térkép által szilárd burkolatúnak jelezett útig haladtunk nyomukban, ott viszont megálltunk tanakodni egyet, ők pedig tovább-baktattak toronyiránt a csúcs felé.

az út széle

Látási viszonyok gyakorlatilag nem voltak. Azt is csak néhány méter távolsáig tudtuk kivenni, hogy az "út" mentén korlát halad. Ezt követve nekiindultunk a csúcs felé. Kettészakadtunk, s egy idő után kiderült, hogy Gabi, Csongi és Sanyi visszafordultak, nem jönnek fel. Mi négyen tovább nyomultunk, beszélgetve, s a széllel dacolva. A sapiból-kapucniból kilógó hajam nekiállt "bedérülni". Olyan szinten nem tudtuk, hol az út, hogy volt, hogy a korlát egyik felén haladtunk, volt, hogy a másikon. Hogy melyik volt a hivatalos út, azt nem tudom :-). De vicces lenne nyáron visszanézni az egész mutatványunkat, amikor hó nem fed semmit :-).

Egyszer csak elfogyott a korlát... Nem láttuk sehol, hogy folytatódna... Keringtünk, mint az irányt vesztett madarak, már ha van ilyen :-). Aztán kiszúrtunk néhány póznát, s azok felé orientálódtunk. Valószínűsíthetően utat jelöltek, úgyhogy ezeket követve haladtunk tovább. Már közel járhattunk a csúcshoz, bár fogalmunk nem volt, hogy merre keressük. Legalábbis Péternek és nekem, mert Judit és Csaba némi homályos helyismerettel azért rendelkeztek. Hirtelen nem messze tőlem megláttam, hogy feszítődrótok indulnak el a talajtól, s elvesznek a fellegekben. Jó hatalmasaknak tűntek, úgyhogy belegondolva abba, hogy pláne jó hatalmas tornyot tarthatnak, még elképesztőbbnek tűnt a szituáció, hogy ez a hatalmas torony itt van valahol pár méterre tőlünk, és nem látjuk... Felértünk aztán valami havas képződmények mellé, melyek tőlem éppúgy lehettek kődarabok, romok, vagy akár fadarabok is, irdatlan vastag hórétegbe ágyazva. A szél veszettül süvített, úgyhogy amíg Judit elindult toronykereső útra emlékei alapján, addig Péterrel behúzódtunk az egyik havas képződmény szélárnyékába. Az ujjaim erősen összefagyásnak indultak... Jött Judit, hogy megvan az épület, úgyhogy arra indultunk. A homályból elő is tűnt valami nagy építmény, mely nekem az adott látási viszonyok között valami elhagyatott ipari komplexumot juttatott eszembe. A túlsó végéhez siettünk, s benyomultunk egy aprócska, párszor pár méteres helyiségbe, melyben már tartózkodtak egypáran. Ez volt a melegedő, úgyhogy mi is ácsorogtunk egy kicsit. Csaba rögvést falni kezdte a kenyerét és kolbját, oly éhes volt, de mi is nekiálltunk annak, amit hoztunk. Péter hozott szeletelt répát, Judit pedig a sütijét körbekínálta. Jó volt eszegetni, s kortyolni hozzá a termoszbeli még langyi teából. Közben a hajamra fagyott szőrnyen vastag fehér tincsek is olvadásnak indultak, ami annyiból nem volt jó, hogy elkezdte a pulcsimat bevizezni. Közben jöttek-mentek az emberek a melegedőben, de mivel kicsi volt, mi sem akartuk túl sokáig foglalni a helyet, úgyhogy aztán összekaptuk magunkat, s kiléptünk újra a sarkvidéki időbe.

ez az, amit nem láttunk (forrás: www.orszagcsavargo.hu)

Az ujjaim az átvizesedett jéghideg kesztyűben azonnal fagyásnak indultak, s bizony mondom néktek, én életemben először itt és most tartottam elképzelhetőnek, hogy fagyási sérüléseket szerezzek... Lanyha kis mozdulatokkal zizegetni kezdtem ujjacskáimat, s ezt kitartóan folytattam jó sokáig. Nem adom őket egykönnyen a fagynak...! Még Csabát lekaptam, ahogy igazi eszkimóként jeget vakar az útjelző táblákról, de onnantól kezdve kezek a zsebbe, és ujjtorna ezerrel!

jégvakaró sarki ember (aki Csaba)

Csaba munkájának köszönhetően megállapítottuk, merre halad a zöld turistaút, s azon indultunk meg lefelé a hegyről. Bevallom, elég kellemetlenül éreztem magam, mert eléggé fáztam, s valami általános rosszabbul-lét uralkodott el rajtam. Arra gondoltam, hogy mivel most csak lájtos ereszkedés lesz, ezzel nem tudok majd elegendő hőt termelni ahhoz, hogy az elvékonyodott testvégződéseimben (láb- és kézujjak) jól megforgassam a meleg, éltető vért... Nagyon szerettem volna egy melegebb helyen lenni...

Szerencsére kiderült, hogy az ereszkedés során produkált mozgás is elég ahhoz, hogy az ujjaim elkezdjenek felengedni, eleinte csak enyhe bizsergés formájában, majd egyre fájdalmasabban. Ennek most igazán örültem, ennek a fájdalomnak, mert jót jelentett!

Felmelegedésemet követően jókedvem is visszatért. Elértük a korláttal szegélyezett utat, majd

keresztezve haladtunk lefelé, s kisvártatva újra a trafóháznál voltunk. Azta, tők gyorsan leértünk! Persze, hisz felfelé kerülő úton, csigában tekeredtünk... Megálltunk egy kis italozásra, aztán mentünk tova. Közben a felhők elkezdtek eltávozni, látótávunk nőtt, majd kék égfoslányok is jelentkeztek. De jóóó! Csaba és Judit bemutattak egy víg hangulatú, hóba beleölnős mutatványt, melyhez Péter is csatlakozott :-)

Egy idő után már vígan galoppoltam. Csaba elporzott nagyfokú tempóban, úgyhogy hárman folytattuk utunkat. Az ösvény jeges-csúszós volt, úgyhogy én azon csúszkáltam, Judit és Péter pedig a fák közt igyekeztek kellemesebb lépésekre lenni. Hamarosan már ráláttunk a völgyre, melyben Telgárt volt, s mely minden havat nélkülözött...

Valahol mintha Judit is elveszett volna, s ketten haladtunk együtt. Buja zöld és napfényes tájakra értünk, és elképesztőnek találtam ezt a csodát, hogy pár óra alatt komplett évszakváltást éltünk át! Eszméletlen egy élmény :-))

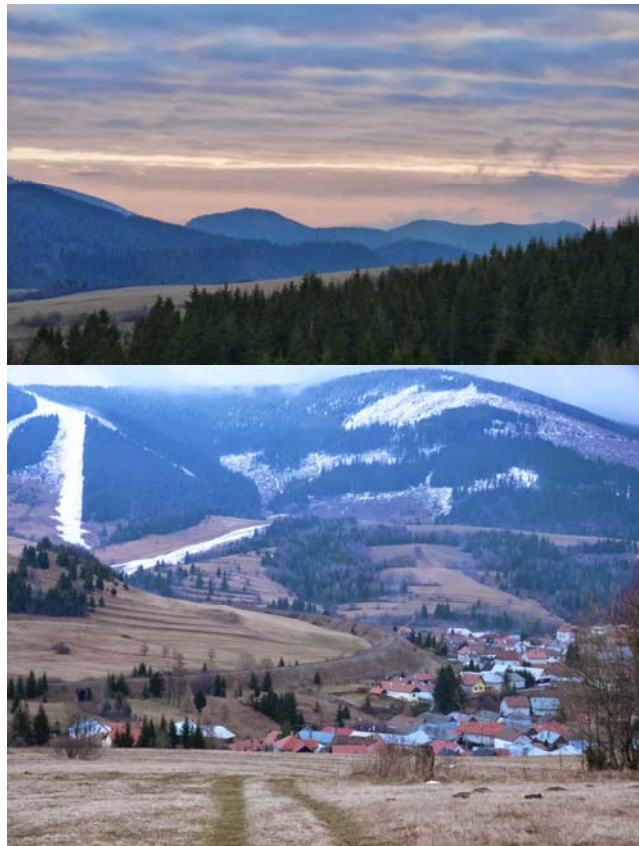

újra a tavaszban :-)

Sapka, kesztyű is lekerült, majd aztán haza is értünk.

Remeket mentünk!!! Bennem még munkált a mozoghatnék, úgyhogy mivel még bőven világos volt, felvettem, hogy kószálni kellene egyet a falu táján. Péter és Peti csatlakoztak; Peti tisztán és kialudva várt minket :-) Úgyhogy nyakunkba vettük a falut. Elmászkáltunk tájain, megtekintettük nem túl ízléses bádogtetős házait, melyek közül sok ház eléggé lepusztult állapotban volt. Láttunk néhány sötétebb bőrű helyi erőt is. Aztán a temető mellett felkanyarodtunk a magasabb mezőkre, egy fenyvesen is átvágtunk, s aztán teraszos legelőkön

leltük magunkat. Innen kiválóan ráláttunk a falura, valamint a Naplemente által pingált képre is. Közben mögöttünk a magas távolban havas fenyők álltak...

Telgárt

Visszafelé menet betértünk egy kocsmába, a Mikulásba :-). Peti már ismerte a helyet, hisz délután töltött itt némi időt. Most meghívott minket, s Tatransky caj-t ittunk, ők pedig még sört is. Felemlgette Pali mondását, miszerint 2 Tatransky-nál többet nem szabad meginni. Gondoltam, ezt én megpróbálom! Merthogy 1 után még tök jól voltam.

Aztán a világ kezdett furcsább lenni. Olyan tompább, elmosódottabb.

Hazabaktattunk, bámultuk a csillagokat, és nem éreztem túl hidegnek az időt (azt hiszem, hideg volt amúgy).

A panzióba érve letépkedtem magamról a felesleges ruhadarabokat, és utána azon kuncogtak a többiek, hogy a zokni, nadrág, fásli és bakancs hogyan hevernek szétszórva az előszobában :-)

Sanyi ma megmelegített lecsót készített (Csaba lecsójából), melyből már nem túl sok maradt, úgyhogy mi is rávetettük magunkat. Kellett az étel a belecskémbe :-)

...De nem volt elég. Volt némi szőnyegen fetrengés, beálmosodás, de aztán a szoba forogni kezdett, úgyhogy a már bevált módszerhez nyúltam: irány ki a hidegbe, az majd helyretesz! Zokni nélkül vizesbakancsba pattantam, be sem kötözvén azt, egy kabátot azért vettem, majd kint a kocsifeljárón kezdtem róni józanító köreimet a hideg sötétben. Nemsoká Péter is csatlakozott, és mentünk egy karikát a faluban, nevetgélve-józanodva :-)

Visszaérve a szálláshoz épp belebotlottunk a többiekbe, kik kocsmázni indultak. Hát csak nem bírtam ki, és csatlakoztam én is. Azért ítélőképességemet dicsérei, hogy már nem fogyasztottam aznap alkoholtartalmú italt :-). (ha jól emlékszem...)

A kocsmában szóban játszottunk ország-várost, s a többiek közben söröztek főként. Az ország-város igen viccesre sikeredett, remek volt :-))

Valamikor aztán hazamentünk.

Otthon aztán észleltük, hogy Sanyinak nálunk kell aludnia, mivel az ő helyét elfoglalták...
Ettől én kicsit megrendültem, mivel Sanyi alvási hangjairól legendák szólnak...S pont
mellettem hajtotta álomra enyhén kótyagos buksiját :-))
Előzetes félelmeimmel ellentétben horkolási hangjait nemigen hallottam az éjjel. 1-2 ilyen
jellegű emlékem van csak, de nem oly vészes. Viszont egyszer felkelt, és a sötétben kotort és
motozott, lefejelte az alacsonyabb plafont, és nehezen találta meg az ajtót.... :-)))

/Folyt. köv.!